



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον απαριθμούντες χρόνον  
δεδροσμεν και πάλιν 'στην γήν των Παρθενώνων

Χίλια κι' ένακόσκα και δεκαοκτώ,  
νάσαι τό Ταμείο σ' έλους άνοικτό.

Γράμματα και συνδρομαί—άτ' εδίδεας πρόξυμ.  
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ό φράγκα είναι μόνο.  
Για τ'ά ξένα όμως μέση—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Εις γνώσιν φέρομεν παντός εθμούσου σελεπή  
ότι πωλούμεν σύμφωνα «Ρωμηού» ανέλλιπη  
μέ την άνώλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει  
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Δεκάτη τετάρτ' Ιουλίου  
και δροσισ παντός Βασιλείου.

Χίλια τετρακόσκα κι' είκοσιοκτώ,  
όσυλον άστέγγον σ' έλους άνοικτό.

**Φασουλή και Περικλέτος,  
ό καθένας νέτος σπέτος.**

**A.**

Φ.— Χαίρε της 'Αθήνας χώρα...  
δέν θά βρής άστέγγος τώρα,  
δέν θά βρής σάν πριν ζητιάνους,

Τέτοιος 'μπρός μας δέν περνά,  
διακοιμάρης δέν γυρνά  
'στάς κλεινάς ίοστεφάνους.

Γρίφος δύσκολος έλύθη...  
τώρα 'άπό ζητιάνων πλήθη  
δέν θ' άκούεται ψευτιά.

Και σ' αύταις της σκυλοκάψαις  
μέ της ψευτικαίς των κλάψαις  
δέν θά σου χαλούν ταύτιά.

Όμορφη διαβαίνει πλάσις,  
και δέν κάνουν παρελάσεις  
άσθενούντες και χαλοί.

Όνας μέγα γεγονός,  
άνα κάτω κανενός  
δέν θά φέρουν την χολή.

Κάθε τών οδών ίπκότης,  
καθεμά μεγαλειότης,  
μέσ' στη βρομα βουτημένη.

Όπου πάντα νύκτα 'μέρα  
εις τόν άνοικτόν άέρα  
δύχως νοϊκι διαμένει.

Θάβρη και φαγι και σπητι,  
Περικλέτο μου ψωφίτη,  
δύχως να βογγά σάν πρώτα.

Και 'στόν 'Εμπεριόκο χάρις  
ένας κι' άλλος διακοιμάρης  
θά περνά ζωή και κότα.

**B.**

Π.— Δόξα 'στόν 'Εμπεριόκο τόν 'Αντώνη,  
όπου γενναιοφρόνας χορηγεί,  
κι' άπό μπελιά μεγάλο μάς γλυτόνει  
και ζητηνάς άγχετρευτη πληγή.

Ἴδου λοιπὸν τὸ νέον Ἐμπειρικεῖον  
κι' ἄς παύσῃ ζητιανὰ καὶ τῶν γονέων,  
κι' ἄς ψάλωμεν κι' ὀδυοῦ μας ἐπινύκειον  
σὲ δωρητὴν τὰ μάλιστα γενναῖον,

Δόξα στὸν Ἐμπειρικό τὸν Ἀντώνη,  
δὲν ξέρεις τί καλὸ ποῦ μᾶς σακρόνει,  
δὲν ξέρεις τί καλὸ ποῦ θὰ μᾶς κἀνῃ.

Ἄς τὸν ὕμνησ' ἡ γῆ τῶν Ἀθηνῶν,  
ἄς τὸν ὕμνησ' κι' αὐτοῖ, ποῦ πιθανὸν  
νὰ γίνουεν μὲ τὸν πόλεμο ζητιάνοι.

Φ. — Καὶ ποιὸς, βρῆς Περικλέτο, τέτοιο κτίριον  
δὲν τὸ θαρρεῖ μεγάλο καὶ σωτήριο;  
Βλέπεις καὶ σὺ γεμάτους ἀπὸ λέρα  
ζητιάνους τοῦ καιροῦ παντοειδεῖς;  
παράξενο δὲν εἶναι καμμιά μέρα  
ἐργάτας ἀγαθῶν νὰ τοὺς ἰδῆς.

Καὶ ποιὸς εὐεργεσία δὲν τὸ κοίνα;  
ἐμπρὸς λοιπὸν στὸ νέον Ἐμπειρικεῖον,  
σὲ τοῦτο κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ  
μπορεῖς νὰ κατοικήσῃς χωρὶς ἐνοχίαν.

Τῆ θεοῦ τοῦ σ' αὐτὸ καθεὶς ἄς πάρῃ,  
ἄς μποῦνε καὶ καμπόσοι συμπολίται,  
ποῦ θέλουεν νὰ τοὺς γδάρουν τὸ τομάρι  
μεγαθύμοι σπητιῶν ἰδιοκίτηται.

Πᾶν ἀγαθὸν ζητήσωμεν ἐπίγειον  
σ' αὐτὸ τῶν ἀλητῶν τὸ καταφύγιον,  
κι' ἄς στεγασθοῦνε δίχως πληρωμῆ  
δοῖο κι' αὐτὸ νηστεύουν τὸ ψωμί  
μόνο γιὰ νὰ πληρώσουνε τὸ νοικί  
πεντάκις περισσότερο... τί φρεβῆ!

## Γ

Π. — Φαντάσου, Φασουλῆ συνάδελφέ μου,  
μέσα σ' αὐτὴ τὴν κρίσι τοῦ πολέμου  
χάρισμα νὰ σοῦ δύνουν κατοικία  
καὶ σὺ νὰ δίνης νοῖκα... τί βλακεία!

Σὰν ἀχθὴ τῆς ἀρούρης κι' ἀρούραιοι,  
σὰν λαίμαργα κοράκια καὶ σὰν λίκιοι  
φαίνονται μερικοὶ νοικοκυραῖοι  
σὰν θέλουεν ν' ἀνεβάσουνε τὸ νοῖκα.

Εἶναι πολὺ τῆς κρίσεως τὸ χέλι,  
θεράτε πόδας, φρονέστε μεγάλοι.  
Δεχθῆτε πέντε ἀνεστῖον ἑδῶ,

μὰ βάλετε κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη,  
ποῦ τώρα δὲν ἀνέχομαι νὰ δῶ  
τὰ μούτρα Μπολοσεβίκοι νοικοκύρη.

Ἐμπὸς ἐμπρὸς... μαζὶ μὲ τοὺς ἀλίτας  
κι' ὄμιλους ἐπατῶν ποικιλοχρόμοις  
δεχθῆτε κι' ἑξαρέτους συμπολίτας  
προτοῦ νὰ πεταχθοῦν' στοὺς πέντε δρόμους.

Ὅταν αἰθὴρ ἐβρόντα, γῆ καὶ πόντος,  
τότε τοῦ Βενιζέλου κυβερνῶντος,  
τοῦ Σίμου δραστηριῶς ὑπουχογόντος.  
γενναῖος δ' Ἐμπειρικοῦ χορηγόντος.

Ἐγινε καταφύγιον ἀστέγων,  
ὅπου μ' αὐτὸ ἔσχάσαμε κι' ἐμεῖς  
μέτωπα τοῦ πολέμου καὶ τομεῖς  
καὶ τοῦ πυρός τὸ ζήτημα τὸ φλέγον.

Ἐκείνος μὲ τὰ μάτια τὰ μεγάλα  
ἄλλοτ' ἐπροσοπιεῖτο τὸν στραβὸ,  
κι' ἐκείνος ποῦ λαλεῖ μὲ χεῖλη λάλα  
ἄλλοτ' ἐπροσοπιεῖτο τὸν βουβό.

Κύτταξε λεγῶνας ἀνεστῖον  
ἐσὺ ποῦ προσοπιεῖσαι τὸν ἀστείον.  
Μὰ πιθανὸν καὶ κἀποὺς ἀπὸ τοῦτους  
νὰ κἀνῃ καμμιά μέρα τέτοιους πλούτους,  
ὅπου νὰ κτίσῃ κι' ἄλλο ζηλευτὸ  
σπητὶ γιὰ τοὺς ἀστέγους σὰν κι' αὐτὸ.

Οἱ Παρθενῶνες πάντα καταναγάζουν  
καὶ κόσμον κατακλήσσουν ἐνεδόν,  
μὰ κι' ὅσοι πλήθος ἀστεγον στεγάζουν  
εἰς γενεὰς θὰ ζήσουν γενεῶν.

Φ. — Ἄς εὐλογῆσωμεν αὐτὸν  
ὅπου γι' ἀστέγους χορηγεῖ,  
κι' ἄς γίνῃ περισυλλογὴ  
ποικιλονύμων ἐπατῶν.

Κι' ὅπως ἡ σήμερον Ἑλλάς δὲν εἶναι πηδὰ ζητιάνα,  
καὶ μῆτε πέρνει σὰν καὶ πρὶν τοὺς δυνατοὺς παγᾶνα,  
μῆτε μὲ δίσκο δὲν κτυπεῖ τῆς πόρταις σὰν καὶ πρῶτα,  
μὰ δεῖ μ' ἐκείνον τῆς δουλειᾶς τὸν τίμον ἰδρᾶτα,  
ἔτσι νὰ λείψῃ τοῦ λοιποῦ κι' ἡ ζητιανὰ τῶν δρόμων  
κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν γραπτῶν καὶ τῶν ἀγραπτῶν νό-  
(μον.